

ԲԱՆԱՍՏԵՂՆԱԿԱՆ**ՈՍԿԻ ՏՈՂԸ**

Փառէն յոգնած, ու անցեալէն վիտուռ,
 Մեծ իմաստունն արեւելի Սողոմոն,
 Արժանական պարսէզի
 Աւազանին ջուրին մէջ
 Կը դիտէր,
 Պատկերն աւեր իր դէմին:

Հորիզոնին վրայ հեռուն,
 Արեւ սկիհ արիւնի,
 Անձրեւն իր հուր կը տեղար
 Լեռներուն գոգն արոյրէ:
 Աւազանին շուրջ մարմար,
 Կարծես բանուած ծաղիկներ
 Փըղղոսկր են ու գոհար:
 Արեւի շող, վարդի բոյր,
 Հեռուն ամպեր ոսկեթոյր,
 Կեանքէն խոնջած իր սրտին,
 Զունին այլեւս կազդոյր.
 Ծառերուն շուրջ իսկ ծանր է
 Իր խորսակուած ուսերուն:

Ու զըխուր է իր հոգին
 Բեկուած փառէն արեւէն,
 Ու սըլաքէն վայելի:
 Համակ խռովք ու արիւն,
 Արեւն յոգնած թիթեռնիկ
 Ալ կ'ամփոփէ իր թւերն
 Ու աշխարհին կը նայի,
 Ինչպէս արժան անցեալին:

Եզոմ, Մովսէս, Դամասկոս,
 Քիրամ, պալատ ու սահար,
 Գանձեր սուսակ ու գոհար,
 Յուներ ոսկի ու բարեփե,
 Սէրեր երազ ու հաւիտ,
 Իր անցեալի մասեանին
 Կը բանան խորք մըթին,
 Ուր կ'արիւնի սակաւին

Չամոխուած սէր մ'անանուն
Սարայի վեծ քաղունդոյն:

Արեւն արդէն նքստէ է,
Լեռան ուսին վիրաւոր,
Աւազան լին արիւնի.
Որուն ոսկի խորքին մէջ
Արեւն յանկարծ յուզումով
Իր պատկերին փոխ՝ նըման
Երբեմնի իր մանկութեան
Կը գրքնէ դէմք մ'աղուածիլ,
Որ վարսերով իր գանգուր
Բեհեզ ուսայն մը ինչպէս,
Լոյծ ջուրերու երեսին,
Կը դարձնէ զինքն իրեն:
Ինք խորումած ու զխոր,
Ան մեհաբնի պէս փափուկ,
Համակ համբոյր թարմութիւն:
Յուզում, խրոնով ու պատանգ
Ներկան անցեալ փոխէ փոխ:

Ու Սողոմոն կեանքի մէջ,
Առաջին հեղ ըլլալով,
Զգաց թրջիլն աչերուն:
Առաւ գրիչ, ու գողոյջ,
Նըբաններով դըրուեց
Տողը ոսկի իր կեանքին.
Միշտ իրեն հետ պըսըսող
Մազաղաքին վըրայ բաց.
Կարծես շիրմի մը վըրայ.
Ունայնութիւն ունայնութեանց
Առնւայն ինչ ունայն է:
Լեռան ետին կը մեռնէր
Արեւն հըսկայ թիթեռնիկ,
Աւազանի ծոցին մէջ՝
Իմաստունն ու պատանին:

* * *

Ու նայեցաւ տառերուն,
Ոսկին եղած էր մոխիր,
Իր փառքին պէս անյարիր: